1e JAARGANG, No. 6 VERSCHIJNT TWEE MAAL PER MAAND 6 JUNI 1932

FASCISTISCH STUDIEBLAD
VOOR DE NEDERLANDSCHE JONGEREN
OFFICIEEL ORGAAN VAN DEN „FASCISTISCHE JONGERENBOND"
JEUGDAFDEELING VAN DEN FASCISTENBOND „DE BEZEM".
REDACTIE: B. GODEFROY, C. TEEUWISSE - VASTE MEDEWERKING VAN: J. HOLLANDER, B. H. STOLTE Jr.
ADMINISTRATIE: POSTBUS 50 AMSTERDAM-O. - ABONNEMENT P. KWARTAAL Fl. 0.65 - LOSSE NUMMERS Fl. 0.10

Het tekort, het teveel en de nieuwlichterij.

Dat het Fascisme in ons land tegenstand ontmoet is logisch. Ware die tegenstand er niet — het Fascisme zou hier óf overbodig of te laat zijn. Dat het — hoe weinig ook — eerlijke bestrijding ondervindt, is zelfs in zekeren zin verblijdend: het is een blijk van waardeering en in Nederland eerlijken strijd te vinden werkt bemoedigend. Maar onlogisch en alles behalve verblijdend is vaak de manier waarop. Sommigen — b.v. de S.D.A.P., de trust van het verduurzaamd idealisme — verwijten ons reactionnaire gezindheid; de meer conservatieven daarentegen laken in ons de verderfelijke nieuwlichterij, de afbrekende kritiek, het gebrek aan ondervinding met als natuurlijk gevolg: de dweperij! Nietwaar — een fascist is een heethoofd, en het fascisme in-'t-algemeen is iets, dat met de jaren moet over gaan.

De vaderlandsliefde wordt daarom voor 't gemak maar als chauvinisme verworpen of zelfs zonder dat als bepaald verderfelijk voorgesteld. Sprak niet het „Handelsblad" kort geleden over „de gevaren van Nationalisme en Communisme"?

De laatste dagen wordt ons ook door verschillende katholieken ons nationalisme verweten, waarbij zij meenen te steunen op de nieuwste encycliek van Paus Pius XI, die o.a. te ver gedreven vaderlandsliefde scherp afkeurt.

Daarbij wordt jammer genoeg vergeten, dat over de genegenheid tot 't vaderland in die encycliek als volgt wordt gesproken: „een genegenheid welke een goedgeordende christelijke liefde niet alleen niet afkeurt, maar zelfs door haar voorschriften heiligt en verlevendigt", dat Paus Leo XIII gezegd heeft, dat een goed staatsburger zoo noodig zijn leven voor zijn land moet geven en dat wij volgens Thomas van Aquino ons vaderland als medenatuurlijk beginsel van ons bestaan moeten beminnen. Te ver gedreven vaderlandsliefde is verwerpelijk, maar moeten wij dan een funest tekort handhaven omdat een funest teveel mogelijk is? Gebrek aan vaderlandsliefde is even immoreel als overdrijving, maar sinds wanneer schrijft het Fascisme zijn volgelingen overdreven vaderlandsliefde voor?

En wat de nieuwlichterij betreft — het is heusch niet de eerste maal, dat de Nederlandsche Leeuw, tè wel doorvoed, wakker gepord moet worden. Vondel schreef reeds in zijn „Staetwecker":

„Wat baeten hem gebit en klauwen
Indien hij slaept in zijnen plicht?"

Ook toen reeds schijnen verschillende soorten van humaniakken een gezonde ontwikkeling in den weg te hebben gestaan. Wat Vondel zeide over de „Weiflaers en Verraeders", die „beven voor de oorlogstucht" is zóó toepasselijk op degenen die het Fascisme tot militairistisch despotisme proclameeren. Voor hen zijn een waarschuwing en voor ons een scherpe aansporing de laatste verzen van zijn gedicht:

Genadigh zijn is ongenade
In staetsbelang. Hij spaert geen bloet,
Die schelmen spaert. Men recht te spade
Daer staetsrecht voortgang eischt en spoet.
Men prest hier niet: hier valt geen klaegen
Wie 't lijf op prijs zet, moet het waegen!

C. T.

Pacifisme en Internationalisme.

II.

Oorlog of Vrede?

Wellicht zullen velen deze vraag overbodig achten, misschien wel als „idiote vraag" brandmerken. Sedert 1918, is dit werelddeel immers voor den oorlog gespaard gebleven en de Volkenbond is daar, om gewapende conflicten te voorkomen. Het klinkt werkelijk nietonaardig. Maar vooral gij, Jongeren, bedrieg U zelven niet en laat U niet bedriegen!! Ruk af, het masker van een gehuichelde vrede, en toon de Wereld de naakte waarheid, ontdaan van alle camouflage.

Want al zwijgen de kanonnen, de oorlog duurt nog steeds voort, men heeft de wapenen slechts verwisseld voor oogenschijnlijk minder gevaarlijke, maar ook deze nieuwe wapenen eischen dagelijks ettelijke slachtoffers. De forten aan de grenzen heeft men geslecht, maar nieuwe forten, in de gedaante van tarief- en tolmuren er voor opgetrokken. Het „afweergeschut" is opgeborgen: contingenteering en represailles doorboren menige industrie.

Het zou de Wereld zelfs dichter bij den Vrede brengen, als men de „Ontwapeningsconferentie" voor onbepaalde tijd naar huis stuurde, en eerst de **schrikkelijke oorlog, welke de gansche wereld** teistert, trachtte te beëindigen.

Inderdaad, een werkelijke oorlog is **wreeder** dan een economische, maar het resultaat is voor de patiënt precies hetzelfde n.l. de ondergang.

Ziet om U heen, Nationale ontwapenaars, welke gevolgen uw principe heeft, wanneer, zelfs in tijd van vrede, Nationale weerloosheid in practijk wordt gebracht. Zoo goed in een werkelijke oorlog, Nationale ontwapening ons Vaderland in een hel zou herscheppen en ons volk naar den slachtbank zou leiden, evenzoo beteekent in een economische oorlog, nationale weerloosheid een nationale zelfmoord.

De Wereldvrede is voorloopig nog een sprookje; de Vrijhandel is tot een sprookje geworden, en daar zitten we nu, ons kleine Nederland, temidden van hoog opgetrokken tarief- en tolmuren.

Als de stem „eens roependen in de woestijn" beluisteren we de woorden van de Vrijhandelaren, bij monde van den heer Colijn: Deuren en ramen open is de eenige oplossing om uit den chaos te geraken.....

Inderdaad, het zou de eerste stap zijn op den weg naar den Vrede! Ja, dàt zijn de vredesmaniakken wel met ons eens, alhoewel de meesten zich op politiek gebied op het verheerlijkte „neutrale" standpunt plaatsen. Ze zien een mooi doel, maar zijn te laf, ook te zien naar de enorme struikelblokken welke de bereiking van het doel in den weg staan. Al die z.g. „politiek neutrale" vredesbewegingen zijn dààrom al reeds uit den booze. Ze achten ons gevaarlijk, omdat we eischen dat onze eigen Nationale industrie beschermd worde; omdat we openlijk de rauwe waarheid verkondigen dat Nederland, zoo het alleen de „ramen en deuren" open zet ook àl het vuil en stof naar binnen krijgt, dat deze oase in de woestijn der wereldhandel spoedig in een vuilnisbelt herscheppen zal. Zij zijn bang voor de **feiten** en achten ons misdadig omdat we de opperste waarheid propageeren, dat we ook in dezen hebben te bukken voor de nuchtere feiten, en door de deskundige koppen van ons land de consequenties van het protectionnisme moeten laten onderzoeken om wegen te vinden, waarlangs we eigen nationale industrie voor een totale ondergang kunnen behoeden.

Alles wat echter „nationaal" is, is volgens hen een zonde tegen het internationalisme, want daarvoor zijn ze bereid de grootste offers te brengen en als 't moet, ook eigen Land en Volk op 't spel te zetten. Meenen zij het dan zoo erg met de Vrede?? Geenszins!! Want terwijl men in Genève maandenlang zit te beraadslagen om de bacteriën-oorlog aan banden te leggen, wordt het **moderne** gifgas: de klassenstrijd, ijverig gepropageerd. In één adem predikt men de klassenstrijd en houdt men een pleidooi voor den Wereldvrede. Albarda, de leider der dappere ongehoorzame schare, werd op het laatste Kerstcongres der S.D.A.P., door z'n aanhang als felste strijder voor den Wereldvrede, begroet met de Internationale, het **strijd**lied bij uitnemendheid.

Hoort ze blaten in Genève; allen op hun eigene wijze prediken ze de solidariteit tusschen de Turken, Negers, Japanners en Chineezen; maar de geestverwanten in het Vaderland rijten door de verderfelijke leer van den klassenstrijd het volk vaneen in twee vijandige kampen. Als

wilde beesten worden de zonen van eenzelfde Vaderland tegen elkaar opgehitst.

Vol trots vertellen zij ons, dat ze zich hebben weten los te maken uit de gedachtenkring van barbaarsche eeuwen. Maar wat de klassenstrijd-theorieën betreft, zitten ze met hun gedachtenkring nog steeds in een vroeger industrieel tijdperk; nog immer staan zij op het standpunt dat werkgevers en werknemers géén gemeenschappelijke maar tegenstrijdige belangen hebben. Van een practische erkenning der opperste waarheid, dat de welvaart der gemeenschap staat of valt met een goede voortbrenging, geven zij slechts zelden blijk. Staking en uitsluiting zijn geliefde wapenen om de materieele basis van het Volksbestaan, te bestoken. Werkelijk, de **veldslag** in Twente, heeft duizenden slachtoffers gekost, de „herstelbetalingen" aan een kapot geslagen industrie zullen jaren vergen.

Van roode zijde raast en tiert men op de „oorlogswinstmakers" maar ze zijn geen haar beter, daar de stakingsoorlog en de opwekking tot een zoo fel mogelijke klassenstrijd hen de dikke buidels bezorgt, al was het alleen maar de 1½ millioen die jaarlijks bij het N.V.V. aan salarissen voor de heeren leiders wordt uitbetaald.

Juist omdat wij de vrede prediken en de samenwerking tusschen alle klassen der bevolking, staan ze vijandig tegenover ons, en brandmerken ons als: arbeidersvijandigen. Al weten ze wel dat we gelijk hebben (zij kunnen niet anders omdat ze aan het verleden gekoppeld zijn), met behulp van woord en geschrift wordt de arbeidersklasse steeds gemobiliseerd gehouden, van een demobilisatie is geen sprake, want dan vervallen immers de hooge posten.

De wereld snakt naar vrede, maar zij, de roode vredesapostelen, zijn het, die de kiem van den oorlog steeds doen opleven. Inplaats van kogels en bajonnetten gebruiken zij politieke leugen en laster.

Men bazelt over vrede, millioenen worden voor het vredeswerk uitgegeven, en het einddoel is de wereld van den oorlog te bevrijden,....... terwijl men steeds het oorlogsvuur opstookt en bevolkingslagen tegen elkaar opjaagt. Thans staat de wereld voor groote gebeurtenissen, maar richt dan niet uw oog naar Genève. Onmogelijk kan de toestand, **de oorlog**, nog langer voortduren, wil men de wereld niet in een poel van ellende storten. Versailles heeft bewezen niet te deugen voor de practijk, thans zal het wel of wéé van Europa en de rest der wereld beslecht worden, in Lausanne. Als de conferentie te Lausanne mislukt staat Europa voor een bankroet en zal de rest met zich mede sleuren.

Hebben de pacifisten daar wel aan gedacht? Daar zal beslist worden:

Oorlog of Vrede!!!

(Wordt vervolgd).

Stof voor theevisites.

Ik wil het U bekennen. Ik ben een zeer ijverig krantenlezer. Dit wil natuurlijk niet zeggen, dat ik alles zoo maar aanneem, wat mij smakelijk en met sprekende koppen wordt voorgezet. Neen, o neen. Soms moet men een artikel als lucht beschouwen, soms het haardvuur voeden met al te wanhopige gevallen. Verreweg 't makkelijkste is echter, de konklusies van de journalist, wiens product men leest, om te keeren. Dit geldt voor vele artikelen van de kranten van alle talen, maar bijzonder voor de afleveringen van de 26e Mei. Als een Vesuviusuitbarsting wordt daar een heerlijk Pruisisch vechtpartijtje gemeld, eenig in zijn soort als een reuzemossel. Een normaal mensch begrijpt onmiddellijk, dat dit een van de vele bewijzen is voor het verval en de ondergang van het democratisch parlementarisme. Niet alzoo de kranten. Daar leutert men wat over fascistische bloedhonden en vechtjassen, die zich niet fatsoenlijk kunnen gedragen. En was zoo'n afvalslaaf erg bij, dan plakte hij er een sprekende kop boven met een of andere Walhallanaam, opgesnuffeld uit zijn mythologieboek. Het valt te betwijfelen of ooit in onze deftige volksvertegenwoordiging latafels en hangklokken als raketten het bedompte kamergewelf zullen doorklieven. Het zou echter lang niet kwaad zijn, als zoo'n ding eens neerkwam op het doorluchtige hoofd van onze minister van buitenlandsche zaken. U weet wel, de man die zulke voordeelige onderhandelingen met Zuid-Nederland voert.

Het zal U wel opgevallen zijn, dat kamerleden altijd met de titel mijnheer, meneer of de heer

genoemd worden. Dit in tegenstelling met groote wetenschappelijke mannen, die enkel bij hun naam genoemd worden. Te spreken van de wet van de heer Buys Ballot zou even ongerijmd zijn als van een kamerlid te verwachten, dat het geheel voor zijn taak berekend zou zijn. Het lijkt mij veel makkelijker en ook meer in overeenstemming met de democratie, de leden eenvoudig een nummer te geven. Eens, wanneer alles al vele eeuwen fascistisch zal zijn, zal men in de annalen van deze tijd kunnen lezen: „In die dagen was er een soort menschen, die door hun middelmatigheid niet konden bereiken, wat zij wilden. Om die reden vormden zij partijen en met geld en goede woorden bewerkten zij de menigte. Zoo werden zij gekozen tot vertegenwoordigers van het volk en met een dragelijk salaris van 5000 gulden per jaar, konden zij hun huisgezin zorgvuldig voeden. Aanvankelijk leefden zij in vrede naast elkaar. Maar toen hun aantal grooter werd, deed de wet van zelfbehoud zich gelden en het bloed van velen verontreinigde de vergaderzalen. Toen gingen de woorden van de Romeinsche dichter Statius in vervulling: tantum animis iraque atque ignescentia cernunt per galeas odia et vultus rimantur acerbo lumine. „Zij denken slechts aan wraakplannen; met oogen, brandend van haat, loeren zij onder hun helmkleppen en zij fixeeren elkaar als hongerige krokodillen."

Dit was hun einde en een groot man ruimde hun overblijfselen op.

Moge zoo'n voorspoedig einde ook beschoren worden aan geldzuchtige grootkapitalisten. Daar heb je b.v. Sir Henry Deterding, de man, van wien bankiers, speculanten en andere soorten gespuis 's nachts droomen. Sir Henry nu is in een polemiek gewikkeld met het „Handelsblad", waarbij hij zich bedient van het oer-degelijk dagblad „De Tijd". (De redacteuren van dit blad, met hersenholten als druipsteengrotten, zien natuurlijk het verderfelijke hiervan niet in). Na zeer bezadigd uiteengezet te hebben, dat de gouden standaard moet afgeschaft worden, omdat dit hem 't meeste voordeel brengt, eindigt hij met de volgende schoone woorden: „Laat degenen, die in aanbidding voor het gouden kalf geknield liggen, zich dit voor gezegd houden". En nou breekt mijn klomp.

NIEUWENDIJK.

„Zoo heeft de demokratie het land ten prooi gegeven aan de serviliteit van met kompromissen jongleerende opportunisten, aan levende grootste gemeene deelers van politieke inzichten, aan het verderfelijk ras der politieke daglooners, aan de destruktieve macht van de volksversplinterde groepsbelangetjes.

Inderdaad, het rottingsproces is in vollen gang!

Uit: „De Waanzin der Demokratie".

GERARD BRUNING.

De Mythe Nederland.

DOOR GERARD KNUVELDER.
3de Deel: Het Rijk en Indië.

> „Dispereert niet, ontziet uwe vijanden niet, daer en is ter werelt niets dat ons kan hinderen of deeren, wandt God met ons is, en trect de voorgaande misslagen in geen consequentie, want daer can in Indien wat groots verricht worden."
> Jan Pieterszoon Coen.

Het was een ietwat gewaagde onderneming van Knuvelder om te schrijven over een zoo moeilijk en ingewikkeld vraagstuk als de verhouding: Nederland-Overzeesche Gewesten, terwijl hij de Indische toestanden niet uit eigen aanschouwing kende. Dit groote bezwaar heeft hij getracht weg te nemen door een verbazingwekkend uitgebreide litteratuur door te werken. Zijn poging mag grootendeels geslaagd heeten. Onduidelijkheid en onvolledigheid op sommige plaatsen zijn vrijwel de eenige sporen van deze werkwijze.

Ondoenlijk is 't in een boekbespreking het geheele betoog van Knuvelder aan een uitvoerige kritiek te onderwerpen .Een boekbespreking is nu eenmaal geen essay en voor essay's biedt ons blad (nog) geen plaats. Wij zullen ons dan ook beperken tot een samenvatting van 't belangrijkste, om vervolgens eenige opmerkingen er aan toe te voegen.

Bij de samenvatting maakt Knuvelder 't ons gemakkelijk daar hij deze zelf geeft en wij hem dus eenvoudig kunnen citeeren.

Er gaat over Indië een golf van nationaliteitsgevoel. Dit valt niet te miskennen. Dat nationalisme valt niet te onderdrukken, mag niet onderdrukt worden. Het moge waar zijn dat het nationalisme in het Oosten een invoerartikel van

't Westen is, met het feit moet men rekening houden. Onderdrukking van het nationalisme, de geschiedenis leert het, is een dwaasheid, omdat de uitwerking ervan altijd juist de versterking van het nationaliteitsgevoel is. Ierland (het is wel een Westersche Staat en daarom hier wellicht geen sterk sprekend voorbeeld; maar overtuigend is het wel), werd stelselmatig door de Engelschen om zijn star vasthouden aan het eigene, katholieke geloof onderdrukt. Jacobus I liet Noord-Ierland ontvolken en door Engelsche gezinnen bewonen. De gevolgen na drie eeuwen spreken duidelijke taal. De Valera, het hoofd der nationalisten, is minister-president; Noord-Ierland, Ulster, is, zoo men de hoofdstad Belfast niet mederekent, voor meer dan de helft Iersch! Dergelijke gevolgen zullen in Indië ook niet uitblijven, als men de nationalistische beweging ging tegenwerken. De Nederlanders zouden een tijd lang, misschien zeer lang, de overhand kunnen behouden, tenslotte zouden zij 't onderspit moeten delven; de overmacht is te groot. De breuk die dan ontstaan zou, moet als algeheel onherstelbaar beschouwd worden. Dan ware Indië voor goed verloren.

Maar de onderdrukking is behalve dwaas ook onrechtvaardig. Elk volk heeft het volste recht het eigene tot ontplooiïng te brengen, het heeft de plicht, dat te doen, daar een volk op de eerste plaats het eigen welzijn, dat het best gediend wordt door ontwikkeling van de eigen, volksche krachten, bevorderen moet. Hiervan uitgaand komt Knuvelder tot de volgende samenvatting: (blz. 145).

„Er is niet één Indonesies volk, er zijn talrijke volken in Indonesië, welke door invloeden van buitenaf, te weten de kolonisators, ekonomies en staatkundig geleid worden.

Nationale staatkunde behoort te geraken tot erkenning van het goed recht, het goed bestaansrecht ook dezer nationaliteiten, erkenning ook van de onmogelijkheid, overbodigheid en ongewenstheid deze nationaliteiten in een algemeen Nederlanderschap op te heffen.

Nationale staatkunde moet voortbouwen op de histories gegroeide en ontwikkelde grondslag der eigen nationale kulturen, om deze eigen kulturen zo hoog mogelik naar eigen aard en wezen te doen uitgroeien tot volledige ontplooiïng van eigen nationale krachten."

De nationalistische beweging moet dus niet tegengegaan worden, doch in de juiste banen geleid. Dat is de taak der kolonisators: de opvoeding van de nog onmondige deelen van 't Rijk tot zelfstandige deelen. Let wel, zelfstandige Dit behoeft niet te beteekenen: onafhankelijke, buiten 't Rijksverband staande deelen. Dat is een nieuw vraagstuk: Is de Rijkseenheid in 't belang van Nederland èn van de overzeesche gewesten.

Dat het behoud van 't Rijksverband voor Nederland van belang is, behoeft geen betoog. Voor de overzeesche gewesten is dat iets anders. Is de „opvoeding" om zoo te zeggen, voltooid, dan zal naar alle waarschijnlijkheid Nederland meer ontvangen van Indië, dan omgekeerd. In 't 4de hoofdstuk van 't 3de deel, De Rijkstaak, gaat Knuvelder uitvoerig hierop in. Als eerste taak noemt hij „handhaving van de vrede met de andere mogendheden. Zo nodig: verdediging van het Rijk naar buiten."[1]) Hij betoogt dan uitvoerig dat, zoowel voor Nederland als voor de Overzeesche Gewesten „de oude beproefde politiek van afzijdigheid de beste is en wij hebben ook den indruk dat de groote belanghebbende mogendheden vooralsnog geen andere politiek dan deze van ons verwachten." [2])

De tweede taak is: de handhaving van de vreden zoowel tusschen de staatsdeelen onderling als in de deelen zelf. Daar Indië bewoond wordt door 7 rassen en 48 volken is wrijving geenszins uitgesloten. Gemakkelijk immers kunnen de belangen der verschillende deelen tegen elkaar ingaan. Als er geen macht is, die boven de partijen staat, die geschillen te beslechten, hoe licht kan er dan geen strijd ontstaan en de economische en geographische eenheden vernietigen, tot groot nadeel van allen. Voor deze taak is het Rijk aangewezen en uit dien hoofde dient de Rijkseenheid te blijven. Ook voor de stoffelijke belangen is de eenheid gewenscht. Indië is grootendeels door Nederlanders met Nederlandsch kapitaal ontgonnen, waardoor tusschen Nederland en Overzeesche Gewesten hechte en ingewikkelde economische verhoudingen zijn ontstaan, die niet zonder schade voor beiden vernietigd kunnen worden. Dat op de stoffelijke ontwikkeling van Indië al te zeer de nadruk is gelegd, tot schade van de geestelijke ontwikkeling is een feit, doch doet aan de verdiensten der Nederlanders op economisch gebied niets af. Op het gebied der geestelijke ontwikkeling is Nederland te kort geschoten en heeft het veel goed te maken. Eerst in den laatsten tijd is er verandering ten goede gekomen, al waren de middelen lang niet altijd gelukkig. Maar dit is geen reden om, gelijk velen, met name onze roode broeders, willen, de band met Indië te verscheuren. Integendeel, Nederland moet de gelegenheid en den tijd hebben om alles in 't reine te brengen. Er is in 't Oosten veel op dit gebied bedorven. Welnu, de schuldige herstelle het kwaad, maar daartoe dient hem de gelegenheid geboden te worden. Dan is er een factor, op dit gebied de belangrijkste, het Christendom. Het Westen heeft het, al moet het oppassen dat het 't niet verliest, het Oosten moet het nog ontvangen. Het is voorzeker niet de taak van het Rijk het geloof te verkondigen, doch de staat heeft de dure plicht „minstens alles te vermijden wat de missionaris zou kunnen

belemmeren in de uitoefening van zijn roeping, normaal: de vrijheid te beschermen en te waarborgen van al degenen, die tot de indonesiese volken gaan om hun de juiste ordening der doeleinden, de rangorde der menselike en goddelike waarheden te leren." [3])

Uit dit alles komt Knuvelder tot de volgende samenvatting: Welnu, indien men er mede accoord gaat in al deze zaken rijksaangelegenheden te zien, of althans voor een reeks belangrijke kwesties toegeeft dat de rijksleiding onontbeerlijk is, — indien men erkent dat de delen van het Koninkrijk voor de verdediging naar buiten, voor de handhaving van de gerechte harmonie tussen de delen onderling en bewerking van de gerechte vrede binnen het deel een gezagsband nodig hebben, moet men het handhaven van de Rijkseenheid tot nader order erkennen als het geëigende middel in handen van Indonesië, Nederland, Suriname en Curaçao, om hun belangen zo volkomen mogelik te behartigen."

De Rijkseenheid moet dus gehandhaafd worden. Het laatste stuk van het 3de deel is gewijd aan de inrichting van die eenheid. Knuvelder komt tot de volgende conclusie: „de leer der vierdeelige staat, de leer die erkent, een viertal rechtengemeenschappen, Nederland, Nederlands-Indië, Suriname en Curaçao, welke vier rechtsgemeenschappen ieder een eigen burgelik recht, een eigen strafrecht, een eigen rechterlike inrichting, een eigen vermogen, eigen organen en een eigen doel bezitten, zodat men kan konkluderen dat deze vier rechtsgemeenschappen ieder op zich een eigen zelfstandige rechtspersoonlikheid vormen. Zelfstandigheid sluit echter nog geenszins in onafhankelijkheid. Zo ook hier. De vier rechtsgemeenschappen zijn ondergeordend aan haar hogere eenheid: de vijfde rechtspersoon: het Rijk, waarvan de rechtsgemeenschappen de componenten zijn[4]). Dus niet: Nederland en daaraan ondergeschikt de Overzeesche Gewesten, maar Nederland nevengeschikt aan de Overzeesche Gewesten.

Dit is vrijwel de hoofdinhoud van dit zoo uitermate belangwekkende boek. Rest nog de onvolledigheden en onduidelijkheden te noemen. Onduidelijk is dus schrijvers betoog over de betrekkingen van natie, volk en staat, over de Indo-Europeanen kwestie, en vooral bij zijn houding tegenover het Parlement. Men komt alleen te weten dat Knuvelder afwijzend staat tegenover het huidige democratische stelsel, maar wat er komen moet is niet duidelijk; hij blijft spreken van een Parlement, wat voor een Parlement echter zegt hij niet. Een onvolledigheid acht ik het niet noemen, laat staan bespreken van het beroemde en beruchte autarkeia[5])-vraagstuk: Kan het Rijk een economisch zelfstandige eenheid vormen? Onze huidige regeering zegt neen, talrijke geleerden en economen en geleerde economen eveneens. Hierover had Knuvelder toch wel wat mogen zeggen. 't Is een vraagstuk van belang.[6]) Wij voelen die onvolledigheid te sterker daar wij van meening zijn dat de autarkeia niet tot de onmogelijkheden behoort en dat zij zeker wenschelijk is. Het is hier niet de plaats daarover uit te weiden. Dit vinde plaats in een later artikel, als wij de gegevens verzameld hebben om een zoo heftig en algemeen bestreden standpunt te verdedigen.

B. H. STOLTE Jr.

---

[1]) blz. 151.
[2]) blz. 155.
[3]) blz. 165.
[4]) blz. 188.
[5]) autarkeia = zelfgenoegzaamheid. Een ecomische autorkeia is een staat, die zich zelf van alles voorzien kan, die in niets van het buitenland afhankelijk i s.
[6]) Vooral met 't oog op de hereenigde Nederlanden, op de eenheidsstaat Groot-Nederland.

Voorwaarts, Marsch!

Bij het zesde nummer van ons eigen orgaan, dus bij het einde van het eerste kwartaal, past het ons, nog een stevig woordje te spreken tot hen, die dit blad als een vriend in hun midden hebben ontvangen. En zijn dit niet schier alle lezers?

Nu dan, een terugblik in de afgeloopen drie maanden geeft ons eenerzijds een moeilijken strijd te zien, die alle begin kenmerkt, om het blad in stand te houden, maar anderzijds ook een enthousiast ontvangen van ons Studieblad door geheel Nederland. Uit alle provinciën, talooze steden en dorpen bereikten ons klanken van instemming en kameraadschap. Het is het nu reeds — maar in de toekomst zal ons blad **nog veel meer** moeten worden: de hechte nationale band tusschen alle fascistische jongeren in Groot-Nederland. Ze zitten overal verspreid, die jonge zwarte-gardisten; in geheel ons dierbaar Vaderland werken ze op kantoren, fabrieken en scholen. In vele garnizoenen geven onze Fascistische militairen anderen een voorbeeld. Kan het ook anders? Wij zijn het immers, die zullen laten zien, dat het **„kleine" Nederland wel degelijk groot kan zijn!** Is het dus niet zeer begrijpelijk, dat **overal in den lande** onze fascistische gedachte door de openhartige, goedwillende jongemannen wordt aangegrepen als een lafenis in de dorre, moordende woestijn van democratie en materialisme?

Overal vormen zich de groepen, de afdeelingen, overal dringt de F.J.B. door. Maar door geheel het land heerscht onder de kameraden een geest,

die door zijn oprechte kameraadschappelijkheid niet anders dan goeds voor onze idealen kan brengen. Want een ieder draagt het diep in het hart: **eens zullen de zwarte vlaggen wapperen tusschen de Dollard en het Kanaal!**

Dat ons orgaan in dezen strijd een bijzonder belangrijk aandeel zal hebben, behoeft geen betoog! Daarom het volgende:

OPGELET!

Alle abonné's ontvangen van dit nummer niet één, maar **twee exemplaren.** Van het tweede nummer gelieven zij allen gebruik te maken door het uit te reiken aan vrienden, kennissen, familieleden of collega's en zoodoende **één of meer abonné's voor ons blad te maken.** Ook de afdeelingen sporen wij nogmaals aan, er in de komende weken nog eens extra op uit te trekken. We moeten vooruit, in fascistisch tempo, dus met een sneltreinvaartje.

Wij verwachten dus, neen, **wij weten zeker,** dat iedere lezer het zijne zal doen, om de oplage binnen twee weken te verdubbelen, als het kan, drie maal zoo groot te maken.

Lang genoeg heeft de fascistische gedachte gesluimerd, **nu: de straten op!!**

Kan men geen abonné's maken — **een geldelijke bijdrage is ook altijd welkom!** Ook dit hebben wij noodig om onze actie zoo scherp en grootsch mogelijk te kunnen opzetten!!

Kameraden en geestverwanten, lezers van het Studieblad!! Kent dus nu uw plicht!

Geeft acht! Rechts uit de flank.... Marsch!

ZWART FRONT!

O. BELZER..

Inzendingen worden ingewacht bij de administratie „Fascistisch Studieblad", Postbus 50, Amsterdam (Oost).

Afdeelingsnieuws.

AMSTERDAM. — Hier wordt met enthousiasme gewerkt aan het nieuwe secretariaat, geregeld wordt propaganda gevoerd, vooral voor ons blad. Mogen alle afdeelingen dit voorbeeld navolgen! Bovendien behooren de wekelijksche vergaderingen binnenkort tot 't verleden; een nieuw werkplan wordt vastgesteld, o.a. zal een nieuw contributie-systeem worden ingevoerd, dat direkter beschikking over de gelden mogelijk maakt.

DEN HAAG. — Deze afdeeling is hard op weg de grootste van Nederland te worden. Van overal melden zich leden aan, overal ziet men oranje-zwarte fietsvlaggen, overal wordt de fascistengroet gebracht. Het moet voor onze roode broeders onaangenaam zijn deze geestdrift waar te nemen en te hooren dat soms 30 leden per dag worden ingeschreven!

27 Mei hield de Afdeeling haar jaarvergadering waar o.a. Kam. Schalker voor pl. m. 120 leden der afdeeling sprak. Het bestuur is als volgt samengesteld:

G. A. Larsen van Neerland, Afdeelingsleider.
Ph. M. Kooperberg, Secretaris.
F. Guinee, Penningmeester.
P. Ziller, Commissaris.
H. Heytveldt, 2e Secr. Penningmeester.
M. Pont, Vendelcommandant.

Men ziet — de zaak marcheert!

Utrecht, Delft en Arnhem zonden nog geen bericht.

DEVENTER. — Hier is dan definitief een afdeeling opgericht door de kameraden C. de Bruijn en R. Reitzema, die prachtig pionierswerk hebben verricht. Deze oprichting is niet ongemerkt voorbij gegaan: in drie Deventer dagbladen werd zij vermeld.

Bravo! Succes, kameraden! Het adres van de nieuwe afdeeling is: Snippelingsdijk 8.

HAARLEM. — Dank zij het werk van verschillende kameraden — niet het minst met behulp van het studieblad — mogen we hier binnen niet al te langen tijd waarschijnlijk een nieuwe afdeeling begroeten. De propaganda is in vollen gang! evenals in

EINDHOVEN. Ook hier is dank zij 't onvermoeide werken van de kameraden v. Mierlo Jr. en Vrijdag een afdeeling tot stand gekomen. Een manifest is opgesteld, en men is er in geslaagd, Fascistische brochures in den boekhandel te plaatsen. Men koestert de beste verwachtingen, Het programma-materiaal dat deze afdeeling gezonden wordt zal ongetwijfeld zijn volle uitwerking hebben.

Het Zuiden van 't land is volkomen rijp voor het Fascisme. Voorwaarts, Kameraden!

Het adres van de nieuwe afdeeling is voorloopig:

J. v. Mierlo Jr., Antoniusstraat 10, Eindhoven.

CORRESPONDENTIE-ADRESSEN:

Amsterdam: Postbus 50, Oost.
Den Haag: Dunckerstraat 5.
Utrecht: Vereenigingstraat 16.
Delft: Brabantsche Turfmarkt 10.
Arnhem: St. Nicolailaan 21.
Deventer: (zie boven).
Eindhoven: (zie boven).
Haarlem: Kleverparkweg 9.

LEEST DE BEZEM! FASCISTISCH WEEKBLAD VOOR NEDERLAND

Abonnementsprijs per kwartaal . . . . . . f 0.90
„ „ jaar . . . . f 3.60
Administratie: Louise de Colignystr. 2, Den Haag

VRAAGT GRATIS PROEFNUMMERS!

NIET MORGEN! VANDAAG!

Wordt lid van de F. J. B.

Wordt lezer van dit blad.

Correspondentie enz.: Postbus 50, Amsterdam Oost.

INTEEKENFORMULIER

Ondergeteekende ....
(Naam en Voorletters in drukletters)

Straat en Huisnummer ....

Woonplaats ....

wenscht zich te abonneeren op het „Fascistisch Studieblad voor de Nederlandsche Jongeren" à 65 ct. per kwartaal franco thuis voor den tijd van ....*)
tot wederopzegging. *)

Handteekening:

Datum ....

....

*) *Doorhalen wat niet verlangd wordt.*

Typ. Calff & Meischke, Amsterdam.